

Arrest

nr. 112.471 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. Uwashema loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U bent geboren te Pita op 12 oktober 1982 en heeft daar gewoond tot wanneer u trouwde. U bent gestopt met school in 2001 omdat u geen moed meer had om de tiende klas nog eens opnieuw te doen. U bent getrouwd op 2 februari 2003 met C. M., iemand van Malinke afkomst.

Jullie hielden van elkaar. Jullie kregen geen kinderen samen. Jullie verhuisden in 2003 van Pita naar Conakry. Uw man ging daar werken als boekhouder en sinds 2006 begon u ook te werken als

serveerster en kassierster in een restaurant. Sinds jullie in Conakry woonden, verbleef B. B., de dochter van uw zus, bij jullie en u zorgde voor haar zoals u voor uw eigen dochter zou doen.

U woonde, met uw man, van 2003 tot 2007 bij een vriend in Dixinn (Conakry). Uw man had jullie eigen huis gebouwd en in 2007 verhuisden jullie naar de wijk Bellevue. (Conakry) De familie van uw man had een tweede vrouw voor hem gezocht, zijn nicht. In maart 2007 zijn ze gehuwd en is ze bij jullie komen wonen, alsook een zus, een broer en de moeder van uw man.

Sinds 2010 voelde u spanningen tussen Peul en Malinke. Deze werd voornamelijk gevoed door electorale, politieke onrusten. De familie van uw man vroeg zelfs aan uw man om van u te scheiden omdat u van Peul afkomst bent. Uw man weigerde dit omdat hij van u hield. Uw man ging zich tevens niet bezighouden met politiek. De rest van de familie was politiek actief bij 'arc-en-ciel'.

Op 23 december 2011 overleed uw man ten gevolge van een hartaanval. De familie van uw man vroeg u, ongeveer veertig dagen na zijn overlijden, om het huis te verlaten. Ze dachten dat u uw man had vermoord en zeiden dat vrouwen van Peul afkomst slecht zijn.

De familie vertelde u dat u tijdens uw rouwperiode van vier maand en tien dagen in het huis van uw overleden man mocht blijven maar dat u daarna moest verhuizen.

Na uw rouwperiode ging u terug werken in het restaurant en had u contact opgenomen met mensen om een nieuwe woonst te zoeken.

Op 30 juni 2012 werd u overvallen door bandieten. U dacht dat de familie van uw man hiermee te maken had. Op donderdag 4 oktober 2012 werd u geslagen in het restaurant waar u werkte door de broer van uw overleden man, die militair is. Hij was daar samen met enkele collega's en ze hadden veel gedronken. Toen u hen vroeg om hun rekening te betalen, beweerden ze dat ze u reeds hadden betaald. U werd vervolgens geschopt en u viel zelfs bewusteloos. Ten gevolge van uw verwondingen moest u opgenomen worden in het ziekenhuis. U verbleef in het ziekenhuis gedurende zeven dagen. Nadat u uit het ziekenhuis werd ontslagen, op 10 oktober 2012 bent u naar het politiebureau gegaan om aangifte te doen. De broer van uw man werd geconvoceerd. Wanneer jullie op het politiebureau waren, bood hij zijn excuses aan en wilde hij zelfs alle kosten vergoeden van uw ziekenhuisopname. Hij bood zelfs aan om u naar huis te brengen. Onderweg naar huis belde hij zijn familieleden en vertelde hen dat u onbeleeft was en dat u hem heeft laten convoceren. Hij vertelde hen dat hij dit niet zo kon laten. Eens u thuis was, bedreigde de familie u met de dood. Om u te beschermen deed u alsof u gek was. U nam stenen en gooide hiermee. Een steen raakte de moeder van uw man waardoor ze een gebroken voet kreeg. U nam ook een mes en dreigde om de mensen die bij u in de buurt kwamen te vermoorden. Ondertussen werd de broer, die militair is, opgebeld. U werd naar de kazerne gebracht waar hij werkt en in een cel gesmeten.

Een vriendin van u heeft uw baas gecontacteerd om hem te vertellen wat er was gebeurd. Uw baas kwam naar de gevangenis om u te bezoeken. Hij vertelde u dat hij zijn contacten zou aanspreken om u uit de gevangenis te krijgen. Op 20 oktober 2012 bent u, dankzij de contacten van uw baas, uit de gevangenis kunnen geraken. U werd vervolgens onmiddellijk naar de luchthaven gebracht alwaar u een vliegtuig nam. Op 21 oktober 2012 arriveerde u in België. De dag nadien vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een 'déclaration de décès' van het Donka ziekenhuis, dd 23/12/2012; een 'certificat medical', dd 04/10/2012, ondertekend door dr D. A. B. waaruit blijkt dat u werd behandeld omwille van kneuzingen op 4 oktober 2012; een 'medisch attest' waaruit blijkt dat u werd besneden type 2 (opgemaakt op 03/06/2013 door dr. Carlier); foto's van uw ziekenhuisopname.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u de Malinke familie van uw man vreest omdat u door hen werd verwond, opgesloten in een cel en mishandeld. (zie gehoor CGVS, p 14)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat van u, die beweert te vrezen voor uw leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat u **alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt**, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek uit Guinee. U dient, vanaf het eerste interview alle mogelijke informatie ter beschikking stellen, daar u wordt geacht om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U verklaart dat u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet werd gevraagd naar uw **man**. (zie gehoor CGVS, p 6) Dan is het zeer vreemd dat u op vraag 15 van de persoonsgegevens (opgemaakt op 26/10/2012 bij DVZ) verklaart dat u 'ongetrouwd' bent. Er mag van u immers verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Dit geldt des te meer voor het element dat volgens u de rechtstreekse aanleiding vormde voor uw probleem. Daarnaast vermeldt u ook uw **adoptiekind** niet (de dochter van uw zus) waarvan u verklaart dat u voor haar zorgt. Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u letterlijk dat ze uw adoptief kind is. (zie gehoor CGVS, p 14) Het is dus vreemd dat u geen gegevens van haar heeft gegeven wanneer u werd gevraagd naar kinderen onder voogdij of geadopteerd/kinderen waarvoor u verantwoordelijk bent (zie samenstelling van familie, opgemaakt bij de DVZ op 26/10/2013). Ook hier verklaart u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat u bij de DVZ niet werd gevraagd of u adoptiekinderen heeft, maar dat u alleen werd gevraagd of u kinderen heeft. (zie gehoor CGVS, p 18)

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagt om een **coherent asielrelaas** te brengen. Zo verklaart u initieel dat u stopte met **school** toen u eenentwintig jaar was (nvdr in 2003). (zie gehoor CGVS, p 3) Wanneer de protection officer u vraagt of u dezelfde leeftijd had wanneer u trouwde als wanneer u stopte met school, verklaart u verontwaardigd dat u in 2001 bent gestopt met school en in 2003 bent getrouwd. U verantwoordt zichzelf door te stellen dat u dacht dat het over uw huwelijk ging. (zie gehoor CGVS, p 7) Het is verrassend dat u verklaart dat u dacht dat er werd gevraagd naar uw huwelijk aangezien er nog geen enkele vraag werd gesteld over uw huwelijk of uw man en er duidelijk over uw schoolloopbaan werd gesproken. U slaagt er ook niet in om toe te lichten hoelang u heeft **gewerkt**. U verklaart enerzijds dat u tot 2010 heeft gewerkt en anderzijds zegt u dat u bent gestopt met werken wegens uw problemen. (zie gehoor CGVS, p 10) Uit uw verklaringen blijkt dat u zeker nog op 4 oktober 2012 heeft gewerkt aangezien u toen, terwijl u aan het werken was, werd geslagen door de broer van uw overleden man. (zie gehoor CGVS, p 13) Ook slaagt u er niet in om toe te lichten waar u overal heeft **gewoond**. Wanneer de protection officer u vraagt waar u in Conakry heeft gewoond, antwoordde u dat u in de wijk Bellevue woonde. U verklaart bovendien dat u daar woonde sinds uw huwelijk in 2003. (zie gehoor CGVS, p 4) In de loop van het gehoor verklaarde u echter dat jullie eerst bij een vriend van uw man hebben gewoond in de wijk Dixinn. U stelt dat jullie pas in 2007 naar Bellevue zijn verhuisd. Wanneer de protection officer u hiermee confronteert, geeft u aan dat u dit inderdaad niet heeft gezegd. (zie gehoor CGVS, p 8) Het is verwonderlijk dat u er niet in slaagt om dergelijke, elementaire zaken op een coherente en doorleefde manier te vertellen. Hierdoor verliest uw verhaal verder aan credibiliteit.

Verder kan u niet hard maken dat de familie van uw man initieel geen probleem had met uw **interetnisch huwelijk** en dat jullie problemen zijn begonnen in 2010, met de verkiezingen. (zie gehoor CGVS, p 17) Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een interetnisch huwelijk een teken is dat de familie er in is geslaagd om een 'grote' familie te zijn. Het feit dat er verschillende etnieën worden vertegenwoordigd in één familie verleent meer aanzien dan wanneer een familie slechts uit één etnie bestaat. (zie SRB – Guinee – Marriage – Cedoca, update april 2013, p 11) Het is dus verwonderlijk dat de familie van uw overleden man plots haar visie hieromtrent zou wijzigen. Bovendien blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier dat etnische problemen moeten gelinkt worden aan de politieke macht en dat het geen fundamentele problemen vormt in Guinee. (zie COI Focus – Guinee - la situation ethnique, Cedoca, update mai 2013, p 6) Het is dus verwonderlijk dat u uw problemen met de familie van uw overleden man toeschrijft aan uw etnie terwijl uit verschillende bronnen blijkt dat dit geen probleem vormt binnen de Guineese maatschappij.

Bovendien is het onverklaarbaar dat u uw beweerde probleemsituatie **niet beter heeft ingeschat**. U kreeg immers, volgens uw verklaringen, verschillende aanwijzingen van de familie van uw man waaruit u zou moeten begrepen hebben dat u niet langer welkom was in hun huis. (1) toen uw man nog leefde, eiste zijn familie dat uw man van u zou scheiden. Ze wilde immers niet dat er iemand van Peul afkomst in hun familie was. (zie gehoor CGVS, p 16) (2) sinds de dag dat uw man is overleden werd u ten onrechte beschuldigd van moord op uw man door zijn familie. (zie gehoor CGVS, p 22) (3) veertig dagen na het overlijden van uw man maakte zijn familie duidelijk dat u niet langer in het huis kon wonen

en dat u na uw rouwperiode diende te vertrekken. (zie gehoor CGVS, p 20) (4) u verklaart dat de familie van uw man u begon te bedreigen vanaf het moment dat u werd overvallen door de bandieten, op 30 juni 2012. U verklaart dat de familie van uw man dit heeft gedaan aangezien u voordien nooit zulke problemen had. (zie gehoor CGVS, p 21) (5) u werd door de broer van uw man, en zijn collega's, afgetuigd in het restaurant waar u werkte op 4 oktober 2012. (zie gehoor CGVS, p 13) Het is onbegrijpelijk dat u, na al deze verwittigingen niet heeft ingeschat dat u het huis beter zo snel mogelijk zou verlaten. U zegt bovendien dat u pas op 10 oktober 2012, wanneer u bij de politie was, besepte dat u daadwerkelijk diende te verhuizen. (zie gehoor CGVS, p 21) Het is totaal niet aannemelijk dat u zelfs verklaarde dat u niet dacht dat het probleem zo groot zou worden (zie gehoor CGVS, p.22), gezien alle 'hints' die u aanhaalt tijdens uw gehoor.

Vervolgens blijkt uit de informatie waarover we beschikken en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat het voor een weduwe moeilijk is om de **erfenis van de man** te krijgen en zeker wanneer het gaat over een weduwe zonder kinderen. (zie SRB – Guinee – les pratiques du lévirat et du sororat – Cedoca, juli 2013, p 6) Het is dus zeer vreemd dat u gedurende geruime tijd (nvdr mei 2012 tot oktober 2012) in het huis blijft bewonen.

Bovendien zijn de **verklaringen** waarom u in het huis bent gebleven helemaal niet plausibel en zelfs bij de haren getrokken. Zo zegt u dat het onmogelijk is om tijdens de rouwperiode een ander huis te vinden aangezien er geen huizen worden aangeboden aan iemand in de rouwperiode. Het is echter opmerkelijk dat u dit als excuus gebruikt wanneer u wordt gevraagd waarom u nog geen huis had gevonden in oktober 2012, terwijl u reeds veertig dagen na de dood van uw man wist dat u het huis moest verlaten. (zie gehoor CGVS, p 21) Verder verklaart u dat u veel contact had met mensen die huizen voor u zochten, maar dat dezen nog geen huis voor u hadden gevonden. (zie gehoor CGVS, p 21) Het is echter zeer eigenaardig dat u gedurende deze periode geen enkel huis heeft gevonden. Uit informatie beschikbaar op het internet blijkt immers dat er een ruim huizenaanbod is in Conakry. Vervolgens verklaart u dat u geen haast had om te verhuizen en dat u dicht bij uw werk in Bellevue wilde wonen. (zie gehoor CGVS, p 25) Het is verbluffend dat u dergelijke argumenten hanteert, naast uw bewering dat u niet dacht dat het zo erg zou zijn, om te verklaren waarom u nog niet was verhuisd. Indien de aantijgingen van de familie van uw overleden man werkelijk waren, is het onbegrijpelijk dat u dergelijke verklaringen aflegt en wijst het eens te meer op weinig inlevingsvermogen.

Verder is het zeer vreemd dat u beslist om **aangifte te doen bij de politie** nadat uw schoonbroer u aftuigde. (zie gehoor CGVS, p 14) U verklaarde immers dat u uw schoonbroer vreest en dat hij veel relaties heeft en dat hij militair is. U verklaarde dat u de aangifte heeft gedaan omdat u uw vrijheid terug wilde. Het is hierbij zeer merkwaardig dat u hiervoor wel een aangifte doet bij de politie maar niet alles in het werk stelt om te verhuizen. Bovendien dient trouwens te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen wel blijkt dat de politie u steunde, wat toch wijst op het feit dat uw schoonbroer, als militair, niet boven de wet lijkt te staan.

Aangezien er reeds ernstige twijfels zijn gerezen met betrekking tot de verklaringen over de aantijgingen van de familie van uw man kan ook uw verder relaas; dat u werd gevangen genomen, mishandeld en verkracht door toedoen van de familie van uw overleden man als niet plausibel en ongeloofwaardig worden beschouwd.

Tenslotte verklaarde u dat u de **grenscontrole in de luchthaven van Brussel-Nationaal** doorgekomen bent terwijl de smokkelaar uw documenten bij zich had (zie gehoor CGVS, p 16). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat iedere passagier, op individuele wijze wordt gecontroleerd. (zie SRB 'General – Procédure de contrôle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens), Cedoca, 2012, p 3) Deze vaststellingen laten toe te concluderen dat uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België bent gekomen, en die een rechtstreeks gevolg zou zijn van de problemen die u verklaarde te hebben gehad in Guinee, eens te meer niet geloofwaardig zijn.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De **overlijdensakte** uitgereikt door het ziekenhuis Donka, waaruit blijkt dat uw man zou overleden zijn op 23 december 2011 bevat geen enkel objectief element (foto van uw man voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat uw man wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Ook wordt uw naam nergens vermeld (en blijkt dus geen band met u) en opnieuw dient vastgesteld te worden dat u bij uw aanmelding

voor uw asielaanvraag op de DVZ wel degelijk verklaarde dat u ongehuwd bent. Het **medisch attest** van 'centre médical Matoto', opgemaakt op 4 oktober 2012 te Conakry, dat u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omdat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van u, als patiënt. De arts kan vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen, desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat uit het aangereikte medisch attest niet blijkt dat u zeven dagen diende gehospitaliseerd te worden, noch blijkt hieruit dat u wegens problemen met uw schoonfamilie aangevallen werd door uw schoonbroer. De **foto's** waarop u te zien bent betreffen privé-foto's waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U legt een **medisch attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent type 2**. Uw besnijdenis wordt op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p 12-13)

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

Met betrekking tot de etnische situatie kan volgende worden vastgesteld:

Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het dossier is gevoegd, bestaat het land uit drie belangrijke etnieën: de Peul, de Malinké en de Soussous. Het etnische gemengde karakter is en blijft steeds een realiteit in Guinee. Tijdens de presidentsverkiezingen van 2010 hebben de twee belangrijkste kandidaten, Cellou Dalein Diallo van de UFDG, een partij die hoofdzakelijk uit Peul bestaat en Alpha Condé van RPG, een partij die hoofdzakelijk uit Malinké bestaat, het **etnische aspect** echter als instrument gebruikt voor **politieke doeleinden**. Momenteel kunnen we niet meer spreken over een krachtsverhouding, enkel tussen de

*Peul en de Malinké. De oppositie die eerder hoofdzakelijk werd vertegenwoordigd door de UFDG heeft zich immers verenigd in een alliantie en verzamelt alle etnieën. **De gewelddadige betogingen die Guinee kent, hebben uitsluitend een politiek karakter en geenszins een etnisch karakter,** aangezien zij plaatsvinden in het kader van de parlementsverkiezingen. **Uit tal van geraadpleegde bronnen blijkt dat er geen vervolging is enkel en alleen op basis van het feit dat men in Guinee tot de etnie Peul behoort.** Het feit dat men zich politiek verzet, dat men deelneemt aan een betoging, of men nu Peul is of niet, dat moet men eerst in aanmerking nemen bij de beoordeling van de aangehaalde vrees voor vervolging. Enkel het feit dat men behoort tot de etnie Peul zonder dat er een profiel is van politieke tegenstander dat als geloofwaardig wordt beschouwd volstaat niet om het bestaan vast te stellen van een gegronde vrees voor vervolging.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*,

Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Betreffende artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept de verzoekende partij zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De verzoekende partij vat haar betoog aan met een theoretisch exposé over de aangevoerde geschonden artikelen en beginselen. De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van juridische begrippen niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR die de verzoekende partij in voornoemd exposé uiteenzet, merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Zij vervolgt haar betoog door enkele motieven van de bestreden beslissing te betwisten.

Vooreerst stelt het verzoekschrift dat er rekening gehouden dient te worden met de aard en het verloop van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Er werd van verzoekster verwacht kort te antwoorden op de vragen die men haar stelde. Dat verzoekster verklaarde dat zij ongehuwd was is niet zo verwonderlijk gezien haar echtgenoot overleden is. Daarnaast stelt de verzoekende partij dat verzoekster tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal openlijk over haar echtgenoot en haar dochter gesproken heeft. Het was niet de bedoeling informatie achter te houden en verzoekster kon hieruit geen enkel voordeel halen.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. Daarnaast is de Raad van oordeel dat het niet onredelijk is dat verzoekster verklaarde dat zij ongehuwd is, gelet op het overlijden van haar echtgenoot of dat er in dit verband een misverstand was.

De Raad meent eveneens dat zij inderdaad geen voordeel zou kunnen halen met het verzwijgen van haar zorg voor het kind van haar zus.

Derhalve beschouwt de Raad dit motief als overtollig, zonder echter afbreuk te doen aan de overige motieven die deden besluiten tot de onaannemelijkheid van verzoeksters relaas.

Verder betwist de verzoekende partij het motief uit de bestreden beslissing inzake verzoeksters verklaringen over het tijdstip van beëindiging van haar schoolcarrière, de beëindiging van haar werkzaamheden en haar verklaringen inzake haar woonplaatsen. Zij meent dat verzoekster moeilijkheden ondervindt om de feiten in tijd te situeren, maar dat het gaan om feiten die niet aan haar vluchtrelaas ten gronde liggen.

Wat verzoeksters verschillende verklaringen betreft over het tijdstip van de beëindiging van haar schoolcarrière en het tijdstip van haar huwelijk, meent de Raad dat dit geen determinerende elementen zijn voor het asielrelaas van verzoekster. De Raad komt tot dezelfde conclusie voor wat de stopzetting van verzoeksters werkzaamheden betreft. De tegenstrijdige verklaringen waar de commissaris-generaal naar verwijst in de bestreden beslissing zijn immers niet terug te vinden in de door de bestreden beslissing aangegeven passage in het gehoorverslag. Dat verzoekster niet aangaf voor 2007 in een andere wijk in het huis van een vriend van haar man samen te wonen met haar man, is volgens de Raad eveneens geen relevant element van het asielrelaas.

Waar de commissaris-generaal stelt dat haar interetnisch huwelijk volgens de beschikbare informatie geen problemen zou veroorzaken en de etnische problemen in Guinee gelinkt zijn aan de politieke macht, voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing zelf vaststelt dat etnische problemen gelinkt worden aan politieke macht. De familie van verzoeksters overleden echtgenoot is erg actief bij de partij van de Guineese president "*Arc-en-ciel*". De verzoekende partij voert aan dat het niet voldoende is om zich te baseren op algemene informatie om zo te besluiten dat verzoekster onmogelijk gediscrimineerd kon worden door haar schoonfamilie omwille van haar etnie. De bestreden beslissing voert geen afdoend onderzoek uit.

Wat de inschatting van de probleemsituatie betreft, stelt de verzoekende partij dat verzoekster oprecht van haar echtgenoot hield en dat het daarom voor haar niet van tel was dat haar schoonfamilie haar al dan niet aanvaardde. Na de dood van haar echtgenoot had verzoekster het moeilijk een huis te vinden en net daarom bleef zij in het huis van haar echtgenoot wonen. Zij had geen alternatief: zij vond namelijk geen huis in Conakry dicht bij haar werk en zij had geen dichte familie in de omgeving waar ze terecht kon.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat verzoekster de ervaren problemen niet zo ernstig inschatte omdat zij nooit had durven denken dat haar schoonfamilie haar fysiek zou aanvallen. Zij besepte de ernst van de problemen pas na de fysieke mishandeling door haar schoonbroer. Het is bijgevolg pas op dat moment dat zij klacht wou indienen, tevens omdat zij bang was van haar schoonfamilie. De aanval op haar persoon op 4 oktober 2012 was echter de spreekwoordelijke druppel die de emmer deed overlopen, waarop verzoekster klacht indiende.

De Raad is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekster de problemen als niet zo ernstig bestempelde gelet op spanningen die volgens haar al bestonden tijdens het huwelijk en dus voor de dood van haar echtgenoot (gehoorverslag p. 16), de beschuldiging van haar schoonfamilie dat verzoekster schuldig was aan de dood van haar echtgenoot (gehoorverslag p. 22), dat haar gemeld werd dat zij na de rouwperiode niet lang in het huis mocht blijven wonen (gehoorverslag p. 20) en het gegeven dat zij zou overvallen zijn terwijl ze aan het werk was en verzoekster verklaarde dat zij dacht dat de overval door haar schoonfamilie georkestreerd was (gehoorverslag p. 21). Dat verzoekster de ernst van de problemen pas inzag nadat zij afgetuigd werd door de broer van haar man, is derhalve niet overtuigend aangezien zij zelf tijdens het gehoor de verschillende ernstige verwittigingen aanhaalde.

Waar verzoekster verklaarde geen huis te vinden omdat dit onmogelijk is in de rouwperiode en zij veel contact had met mensen, maar dat die nog steeds geen huis voor haar vonden (gehoorverslag p. 21), meent de Raad dat verzoekster evenmin overtuigt. Zij beschikte immers over tijd (mei 2012 tot oktober 2012) om een huis te zoeken. Daarenboven verklaarde zij zelf dat zij over voldoende middelen beschikte om een huis te vinden: verzoekster werkte in een restaurant en beschikte over financiële middelen op haar bankrekening die dateerden van tijdens haar huwelijk met haar echtgenoot. De verklaringen dat zij geen haast had om te vertrekken en dicht bij haar werk in Bellevue wilde wonen, zijn in het licht van het geheel van haar verklaringen niet aannemelijk en ondermijnen de aannemelijkheid van haar gehele asielrelaas.

Eveneens meent de verzoekende partij dat de neergelegde foto's betreffende de aanval op verzoekster en het medisch attest d.d. 4 oktober 2012 als begin van bewijs geldt en het niet afdoende is deze foto's naast zich neer te leggen als "geen garantie biedend voor de authenticiteit" zonder verder onderzoek te

doen. Zodoende houdt de bestreden beslissing geen rekening met alle gegevens van verzoeksters relaas.

Het geneeskundig getuigschrift van verzoekster stelt dat verzoekster kassierster was in een restaurant en naar aanleiding van een handgemeen in dat restaurant gewond werd. De neergelegde foto's bevestigen dat verzoekster verzorgd zou zijn in een medisch centrum. De Raad kan uit deze documenten niet afleiden wat de oorsprong is van de verwondingen van verzoekster.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

In zoverre de verzoekende partij dan voorhoudt dat er geen rekening werd gehouden met alle gegevens, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing reeds tot de conclusie was gekomen dat verzoeksters relaas niet aannemelijk is, waardoor de door haar neergelegde documenten *in casu* niet in staat zijn haar onaannemelijke relaas te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoekster stelt dat zij wederrechtelijk door haar schoonbroer naar de kazerne gebracht werd waar hij werkte en in een cel gesmeten werd. Zij bevestigt ter zitting dat zij opgesloten werd in een cel in de militaire kazerne van haar schoonbroer. Tijdens het gehoor stelde verzoekster dat haar schoonbroer beslist had dat zij in de gevangenis moest blijven tot zij dood was en dat hij haar zou martelen tot zij dood was. Zij stelt dat hij ook de toestemming gaf aan de andere collega's om haar te verkrachten en ze hebben haar benen soms verbrand met sigaretten. Gevraagd hoe zij dit verzoent met het feit dat haar vriendin haar in de gevangenis mocht bezoeken en eten brengen stelt verzoekster dat haar baas via relaties en betaling dit kon bekomen. De Raad meent dat dit niet overtuigt temeer dat verzoekster geen begin van bewijs van de brandwonden en mishandelingen waarvan zij het voorwerp zou geweest zijn voorlegt en hier ter zitting naar gevraagd geen enkele verklaring geeft.

De verzoekende partij meent tot slot dat het voordeel van de twijfel aan verzoekster moet worden toegekend.

Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.*

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet voldoet.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat er vervolging in het verleden heeft plaatsgevonden. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het

leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken.

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS